

Egyetlen út van: meglátni Őt

Radu Gavriluț

[Mesaje Crestine](#)

Elhangzott: 2022. november 30-án

Filippi 3,3-17: „mert mi vagyunk a körülmetélkedés, akik lélekben [szellemben] szolgálunk az Istennek és a Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk. Jóllehet énnékem van bizakodásom test szerint is. Ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább. Körülmetéltettem nyolcadnapon, Izrael nemzetségéből, Benjámin törzséből való vagyok, zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus. Buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam. De amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítélttem. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt, akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem. És találtassam Ő benne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján. Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához, ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. Nem mondom, hogy már elértem, vagy, hogy már tökéletes volnék, hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiai, én énmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna, de egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam megett vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előtttem vannak, nékik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára. Valakik annakokáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk, és ha valamiben másképpen értetek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek. Csakhogy amire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint járunk, ugyanazon értelemben legyünk. Legyetek én követőim, atyámfiai, és figyeljete azokra, akik úgy járnak, amiképpen mi néktek példátok vagyunk.”

Pálnak volt mivel dicsekednie: „de amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítélttem. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt, akiért mindent kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.”

Sokan szeretnének így gondolkozni, és azokat a dolgokat, amik számukra nyereség, kárnak ítélni Krisztus gazdagsága miatt. És mégis, miért nem így történik? Mi volt Pál titka, hogy Krisztus gazdagságának ismerete miatt ezeket kárnak és végül szemétnek ítélte? Miért tudott így tekinteni a dolgokra, Krisztus ismeretének gazdagságával összehasonlítva?

Lukács 14,25-26: „megy vala pedig ő vele nagy sokaság, és megfordulván, monda azoknak: ha valaki én hozzám jó, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.”

Máté 10,32-39: „valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt. Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt. Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak a földre, nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt, és hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe. Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engem, nem méltó én hozzám, és aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzám. És aki föl nem veszi az ő keresztyét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám. Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt, és aki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.”

Ez nagyon hasonlít a Filippi 3-ban leírtakhoz. Hogyan szeretheted jobban az Urat, mint azokat, akik melletted vannak, akikhez erősen kötődsz? Egyetlen út van. Olvastam az Apostolok cselekedeteiből, mikor az Úr megjelent Pálnak: „és látám Őt, aki ezt mondá nékem.” Látám az Urat, aki ezt mondá nékem! Testvérek, ha valaki úgy jön

az Úrhoz, hogy ő döntött az Úr mellett, nem mondom, hogy nem válhat belőle keresztény, de egy dolgot szeretnék mondani, hogy az ilyen ember nem látta az Úr nagyságát, fenségét, és nem látta meg, hogy kicsoda Ő. Ha megláthatnád az Ő értékét, ha láthatnád, ahogyan ezt mondta a samáriai asszonynak: „ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja neked: adj innom, te kérted volna őt és adott volna néked élő vizet.” Ha tudnád, Ki az, aki ezt mondja: kövess engem, ha látnád Őt és a szemeid megnyílnának, akkor a dolgok másként lennének; és azok a dolgok, amelyek számodra nyereségek, szemétté válnának.

Tehát a mi imádságunk, mikor az Úrhoz jövünk, ez kellene, hogy legyen: *Uram, szeretnék látni, de nem ezekkel a szemekkel, hanem szeretnék olyannak látni téged, amilyen Te vagy valójában! És ez a látás egyszerűen ejtse rabul az életemet, és a többi, a világ számára nagyon értékes dolgot semminek tudjam tekinteni.*

Testvérek, egyetlen út van, és ez az út az, hogy meglássuk az Urat. Mikor megnyílnak a szemeid, és meglátod, „Ki az, aki ezt mondja”! Ha nem látod Őt, akkor mérlegelni, elemezni fogod a dolgokat: látod, milyen sokba kerül ez neked, hogy Őt kövesd?

Ma jelen voltam egy beszélgetésnél, és csak hallgattam, hogy miről beszélgettek. És az, aki tanácsot adott a gyerekeknek, azt mondta: „Vigyázzatok, hogy ne adjátok fel, mert ha egyszer megalkusztok, másodszor sokkal könnyebb feladni. Vigyázz, hogy ne engedj, ne hagyd, hogy úgy menjenek a dolgok.” Mi szeretnénk ezeket a képességeket saját magunkban megtalálni, hogy el tudjunk hagyni bizonyos dolgokat, és jobban szeressük az Urat, mint bármi mást. És ha nem találjuk meg magunkban ezt a képességet, akkor nagyon összezavarodunk. De testvérek, nem ettől függ, hanem attól, hogy valóban megláttad-e, kicsoda az ÚR. Ha láttad Őt, akkor a dolgok radikálisan megváltoznak. Miért olyan nehéz, hogy egyesek megértsenek dolgokat? Mert nem láttak. Nagyon nehéz, hogy jobban szeresd Őt, mint magadat? Hogy ne szeresd magad, hogy ne igazold magad, és ne magyarázkodj?

Én azt hiszem, hogy mindennél fontosabb, miután az Úrhoz jöttünk az, hogy Őt kövessük. De annak, hogy Őt követhesd, vannak bizonyos feltételei. Mikor az Úr találkozott a tanítványokkal, és még nem voltak a tanítványai, halászok voltak, akiket teljesen lefoglalt a tevékenységük. Ha egy halásztól elveszed a csónakját és az eszközeit, akkor mindent elvettél tőle, semmije sem marad. És mikor az Úr közeledett ezekhez az emberekhez, és szólt hozzájuk, ők ott hagytak mindent és követték Őt. És elkezdődött egy folyamat - helyzetek és tapasztalatok sorozata -, amelyekben az Úr megérintette őket. Hasonlóan Pál esetéhez, akinek az Úr kijelentette magát a damaszkuszi úton, és ő nem hátrált meg az üldöztetések és mindenféle helyzetek ellenére sem, pedig valóban küzdelmes, viharos élete volt. Nem élt és nem is élhetett sokáig, mert a szervezet nem bírja ezt a stresszt, amiben neki része volt egész életében. De az, hogy ő egyáltalán nem engedett semmiben és nem hátrált meg, azért volt, mert az Úrnak gondja volt rá, hogy kijelentse magát neki olyan módon, amiben keveseknek volt részük a történelem során. Ő látta az Úr dicsőségét, és ez a mennyei látás rabul ejtette az életét. Kérnünk kell az Urat, hogy láthassuk Őt. Mennyei világosságot kell kérnünk az Úrtól, amely úgy ragyogjon, hogy azok a dolgok, amelyek ezen a földön értékesnek tűnnek számunkra, szemétté váljanak.

Nagyon sok dolog van az elménkben, amelyeknek meg kell oldódniuk. Mi úgy gondolkodunk, hogy az Úr megbocsátotta a bűneinket, és Hozzá jövünk, és utána nyugodtan mehetünk előre. De nem látjuk, hogy mi következik ezután: valami, ami minden képzeletet felülmúl, az a mód, ahogyan az Úr foglalkozni kezd velünk. Ha az elején láttuk az Ő munkáját, láttuk mit tett Ő, és az Ő gyermekei lettünk, akkor ezt követően meg kellene ismernünk Őt. És akik látták Őt, más emberré lettek. Az Ő munkáját látni, ez is valami; látni a megváltást, látni mindazt, amit Ő tett értünk a Golgotán, mindez nagyon nagy dolog. De ha látjuk Őt, amilyen Ő! Azt hiszem, a Jelenések könyvében, ami az ÚR Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, éppen ezt akarja az Úr megmutatni: hogy láthassuk Őt olyannak, amilyen Ő.

„De amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt, akiért mindent kárba veszni

hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem." Az Úr munkálkodjon az életünkben és nyissa meg a szemeinket, hogy láthassuk Őt olyannak, amilyen Ő. És akkor a mi fő elfoglaltságunk nem a kenyérkereset lesz, nem a munkánknak való odaszánás lesz, hanem az Úr követése: hogy meglássam Őt minden lehetséges helyzetben; hogy láthassam az Urat, és meglássam, hogy mit akar Ő, mit munkál Ő a legkisebb részletekben. Mit akar Ő? Mivel foglalkozzak? És ne este ébredjek rá arra, hogy újra eltelt egy nap, és telnek az évek, de végül mi történik? Mi fog történni?

Hiszem testvérek, hogy nincs okunk arra, hogy kárhoztassuk magunkat, és képtelennek lássuk magunkat e tekintetben. Most van az ideje, hogy nagyon komolyan kérjük az Urat, hogy munkálkodjon az életünkben, hogy megnyissa a szemeinket, hogy olyannak láthassuk Őt, amilyen Ő. Tehát ez a pozitív ebben a dologban. Ezt meg kell látnunk.

A testvérek megkérdezték, hogy mit tegyenek, mikor összegyűlnek? Mi a teendő, atyámfiai, mikor egybegyűltek (1Kor 14,26). Mi a teendő? Várjuk, hogy valaki mondjon valamit? Nem tudjuk pontosan, hogy történjen, mit tegyünk? Ha mindenki látná a maga részét ebben, de nem vasárnap reggel, mert akkor már késő! Ha már hétfő reggel kérnénk az Urat: *Uram, Te tudod, hogy én feltétlenül szeretnék felkészülni, hogy áldás lehessen a testvérek számára*, akkor az Úr számon tartaná azt az imádságot, és elkezdene munkálkodni, hogy a nehézségek közepette megláthasd az Urat.

Testvérek, nem számít mennyire elfoglaltak vagyunk, ez nem számít. Nem számít, mennyire sok a tennivalónk, nem számít. Egyetlen dolog számít: láthassam az Urat azokban a helyzetekben, amelyeken átmegyek. Időnként tudjak megállni és Rá tekinteni, és ezt mondani: Uram, Te tudod, nem szeretnék úgy átmenni ezeken a helyzeteken, hogy simán megússzam a dolgokat, hanem szeretnék meglátni Téged a mindennapok szokványos vagy rendkívüli helyzeteiben. Ne mentegessük magunkat, hogy milyen elfoglaltak vagyunk. Ez gyenge mentség! Az imádság nagyon fontos. Az Úr munkálkodjon, hogy lehessünk olyan emberek, akik azt mondják: láttuk az Urat! Mi történt a két tanítvánnyal, akik Emmaus felé mentek, amikor felismerték az Urat? Többé már nem voltak ugyanazok. Már nem lehetsz ugyanaz az ember, mindenféle tevékenységekben és mindenféle dolgokkal elfoglalva, és elhanyagolod a legfontosabb dolgot: az Úr követését! Ezzel szemben minden dolog csak másodlagos; fontos, de csak másodlagos. Az Úr áldjon meg titeket, testvérek. Ámen.